

Arrest

nr. 350 616 van 21 juli 2026
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: Op zijn gekozen woonplaats bij
advocaat V. MEULEMEESTER
Langestraat 152
9473 WELLE

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Asiel en Migratie

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Georgische nationaliteit te zijn, op 20 juli 2026 heeft ingediend om de schorsing en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Asiel en Migratie van 10 juli 2026 houdende het overdrachtsbesluit (bijlage 26quater).

Er is toepassing gemaakt van de bepalingen over het taalgebruik, vervat in boek 3 van de wet betreffende de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: "RvV-wet").

Gelet op artikel 2.28 van de RvV-wet, wordt het beroep behandeld in de urgente procedure.

Gelet op boek 2, titel 3, hoofdstuk 2 van de RvV-wet.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 20 juli 2026, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 21 juli 2026.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. MAES.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN NIJVERSEEL, die loco advocaat V. MEULEMEESTER verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat T. SCHREURS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoeker verklaart de Georgische nationaliteit te hebben.

Op 24 april 2026 diende verzoeker een verzoek om internationale bescherming in.

Op 11 mei 2026 werd verzoeker gehoord in het kader van zijn verzoek om internationale bescherming.

Op 11 juni 2026 diende de gemachtigde van de Dienst Vreemdelingenzaken een verzoek tot terugname in bij de Franse asielinstanties. Dit verzoek werd niet beantwoord binnen de termijn zoals bepaald in artikel 25 van de Verordening 604/2013 (hierna: de Dublin III-verordening). Bijgevolg werd Frankrijk conform artikel 25 (2)

van de Dublin III-verordening geacht stilzwijgend in te stemmen (tacit agreement). De Franse autoriteiten werden hiervan op de hoogte gebracht door de Dienst Vreemdelingenzaken op 9 juli 2026.

Op 10 juli 2026 nam de gemachtigde van de Dienst Vreemdelingenzaken (hierna: de gemachtigde) een overdrachtsbesluit ten aanzien van verzoeker.

Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

“In uitvoering van artikel 51/5/2 § 1 en 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: wet van 15 december 1980), wordt de heer (1), die verklaart te heten(1):

naam: M.

voornaam: K.

geboortedatum: (...)1967

geboorteplaats: T.

nationaliteit: Georgië

en die een verzoek om internationale bescherming heeft ingediend, overgedragen aan de verantwoordelijke lidstaat Frankrijk.

Het verzoek om internationale bescherming wordt bijgevolg niet door de Belgische autoriteiten behandeld.

In uitvoering van artikel 51/5/2 § 2 en 74/6/1 § 2 van de wet van 15 december 1980 wordt de betrokkene vastgehouden met het oog op het uitvoeren van de overdracht binnen een termijn van 6 maanden.

De overdrachtstermijn kan worden verlengd tot maximaal 3 jaar indien de betrokkene onderduikt of niet meewerkt met de bevoegde instanties bij de organisatie van de overdracht, overeenkomstig artikel 51/5/2, §3 van dezelfde wet.

REDEN VAN DE BESLISSING :

België is niet verantwoordelijk voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming van de betrokkene dat aan Frankrijk toekomt met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en artikel 25(2) van Verordening (EU) nr. 604/2013 van het Europees Parlement en de Raad van 26.06.2013.

De heer K. M., verder de betrokkene, die verklaarde de Georgische nationaliteit te hebben, diende op 24.04.2026 effectief een verzoek om internationale bescherming in. Hij legde daarbij een originele identiteitskaart met referentie (...) en geldig tot 11.02.2035 voor. Tijdens het gehoor dd. 11.05.2026 verklaarde hij dat hij zijn originele paspoort bij zijn aankomst in België is verloren.

Op 11.05.2026 werd de betrokkene bij de Dienst Vreemdelingenzaken gehoord in het kader van zijn verzoek om internationale bescherming. Hierbij verklaarde hij dat hij Georgië ongeveer midden juni 2025 verliet. Hij reisde via Armenië en Hongarije naar Frankrijk. De betrokkene stelde dat hij er een verzoek om internationale bescherming indiende. Na drie maanden reisde de betrokkene naar Zwitserland. De betrokkene verklaarde dat hij er een verzoek om internationale bescherming indiende. Een maand later reisde de betrokkene naar Duitsland. De betrokkene verklaarde dat hij er een verzoek om internationale bescherming indiende. Na vier tot vijf dagen reisde hij opnieuw naar Frankrijk. Een maand later reisde hij naar Luxemburg. De betrokkene verklaarde dat hij er een verzoek om internationale bescherming indiende. Twee maanden later reisde de betrokkene opnieuw naar Frankrijk. Hij stelde dat hij er opnieuw een verzoek indiende. Na twee maanden reisde de betrokkene naar België. De betrokkene kwam naar eigen zeggen op 24.04.2026 in België aan.

De vingerafdrukken van de betrokkene werden genomen en verzonden naar de centrale gegevensbank van Eurodac teneinde te worden vergeleken met de vingerafdrukken die in dat systeem met toepassing van artikel 9 van Verordening (EU) nr. 603/2013 (EU) werden opgeslagen. Dit onderzoek leidde tot treffers die aantonen dat de vingerafdrukken van de betrokkene werden genomen vanwege het indienen van een verzoek om internationale bescherming in Duitsland op 18.05.2017, 10.10.2025 en 14.10.2025, in Frankrijk op 20.06.2023, 16.06.2025 en 21.01.2026, in Zwitserland op 21.08.2025 en in Luxemburg op 25.11.2025.

Op 12.05.2026 werd voor de betrokkene een terugnameverzoek gericht aan de Franse autoriteiten op basis van artikel 18(1)b van Verordening (EU) nr. 604/2013. Op 26.05.2026 weigerden zij de terugname van de betrokkene. Op 27.05.2026 werd voor de betrokkene een herziening verstuurd aan de Franse autoriteiten.

Op 11.06.2026 werd voor de betrokkene opnieuw een terugnameverzoek gericht aan de Franse autoriteiten. Dit verzoek werd niet binnen de door artikel 25(1) gestelde termijn van twee weken beantwoord, waaruit volgt dat Frankrijk met toepassing van artikel 25(2) op 26.06.2026 de verantwoordelijke lidstaat werd. De Franse instanties werden hiervan op 09.07.2026 in kennis gesteld. We merken op dat Verordening (EU) nr. 604/2013 uitdrukkelijk in de mogelijkheid voorziet van een impliciet akkoord en de verantwoordelijke lidstaat in dat geval tot dezelfde verplichtingen is gehouden als in geval van een expliciet akkoord. De betrokkene is in Frankrijk gekend als M., C., (...)1967, Georgië.

Op de dag waarop onderhavig besluit wordt genomen, is Verordening (EU) nr. 604/2013 niet meer van toepassing. Verordening (EU) nr. 604/2013 werd bij Verordening (EU) 2024/1351 betreffende asiel- en migratiebeheer ingetrokken en wordt door deze verordening vervangen.

De procedure voor het bepalen van de verantwoordelijke lidstaat werd opgestart en uitgevoerd overeenkomstig Verordening (EU) nr. 604/2013, in overeenstemming met de overgangsbepalingen van Verordening (EU) 2024/1351. De verantwoordelijkheid van de betrokken lidstaat werd derhalve op geldige wijze vastgesteld volgens de bepalingen van Verordening (EU) nr. 604/2013. Het onderhavig overdrachtsbesluit wordt genomen met inachtneming van de overgangsbepalingen van Verordening (EU) 2024/1351 en de vaststelling van de verantwoordelijke lidstaat volgens de bepalingen van Verordening (EU) nr. 604/2013.

De Franse instanties stemden op 18.11.2024 [sic] via een stilzwijgend akkoord in met de terugname van de betrokkene met toepassing van artikel 25(2) van Verordening 604/2013: "Het zonder reactie laten verstrijken van de in lid 1 genoemde termijn van één maand of twee weken, staat gelijk met aanvaarding van het verzoek en houdt de verplichting in om de betrokken persoon terug te nemen en te zorgen voor passende regelingen voor de aankomst".

Tijdens het gehoor verklaarde de betrokkene alleenstaand te zijn en geen kinderen te hebben. De betrokkene verklaarde verder geen in België of in een andere lidstaat verblijvende familie te hebben.

Tijdens het persoonlijk onderhoud op 11.05.2026 in België werd aan de betrokkene gevraagd vanwege welke specifieke reden(en) hij besloot om in België om internationale bescherming te verzoeken en of hij met betrekking tot omstandigheden van opvang of van behandeling redenen heeft die volgens hem verzet tegen een overdracht aan de verantwoordelijke lidstaat rechtvaardigen. Hierop antwoordde de betrokkene dat hij in de andere landen geen opvang kreeg. Met betrekking tot behandeling en opvang verklaarde hij dat ze hem hebben geweigerd en hij dus niet terug kan. Verder stelde hij opvang nodig te hebben omdat hij ziek is. Met betrekking tot zijn gezondheidstoestand verklaarde hij dat hij last heeft van spataders of varices.

Artikel 16(1) van Verordening (EU) 2024/1351 bepaalt het volgende: "De lidstaten behandelen een verzoek om internationale bescherming dat door een onderdaan van een derde land of een staatloze op het grondgebied van een van de lidstaten wordt ingediend, ook aan de grens of in de transitzones. Het verzoek wordt door één enkele lidstaat behandeld, namelijk de lidstaat die op basis van de criteria van deel III, hoofdstuk II, of de clausules van hoofdstuk III van dit deel, verantwoordelijk is." In artikel 16(2) werd het volgende vastgelegd: "Onverminderd de in deel IV van deze verordening vermelde regels, wanneer op basis van de in deze verordening genoemde criteria niet kan worden vastgesteld welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming, is de eerste lidstaat waar het verzoek om internationale bescherming werd geregistreerd verantwoordelijk voor de behandeling ervan." In artikel 16(3) wordt het volgende bepaald: "Indien het voor een lidstaat niet mogelijk is een verzoeker over te dragen aan de lidstaat die in de eerste plaats als verantwoordelijke lidstaat is aangewezen omdat er gegronde redenen zijn om aan te nemen dat de verzoeker als gevolg van de overdracht aan die lidstaat een reëel risico zou lopen op schending van zijn of haar grondrechten die neerkomt op onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van artikel 4 van het Handvest, gaat de met het bepalen van de verantwoordelijkheid belaste lidstaat voort met het onderzoeken van de criteria van deel III, hoofdstuk II, of de clausules van hoofdstuk III van dit deel, teneinde vast te stellen of een andere lidstaat als verantwoordelijke lidstaat kan worden aangewezen. Indien een lidstaat op grond van de eerste alinea van dit lid de overdracht aan een volgens de criteria van deel III, hoofdstuk II, of de clausules van hoofdstuk III van dit deel, aangewezen lidstaat of aan de eerste lidstaat waar het verzoek werd geregistreerd niet kan uitvoeren, en niet kan vaststellen of een andere lidstaat als verantwoordelijke lidstaat kan worden aangewezen, wordt die lidstaat de lidstaat die verantwoordelijk is voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming."

Artikel 36(1)b bepaalt het volgende: "De uit hoofde van deze verordening verantwoordelijke lidstaat is verplicht [...] een verzoeker, een onderdaan van een derde land of een staatloze ten aanzien van wie die lidstaat uit hoofde van artikel 16, lid 1, van Verordening (EU) 2024/1358 werd aangewezen als de verantwoordelijke lidstaat, terug te nemen onder de in de artikelen 41 en 46 van deze verordening vastgelegde voorwaarden."

Verordening (EU) 2024/1351 is een onderdeel van het gemeenschappelijk Europees asielstelsel, dat is uitgedacht in een context waarin kan worden aangenomen dat alle staten die aan dit stelsel deelnemen, de grondrechten eerbiedigen, waaronder de rechten die de Conventie van Genève van 1951 of het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM) als grondslag hebben, en dat er in dat opzicht wederzijds vertrouwen tussen de lidstaten kan bestaan. Er moet dan ook worden aangenomen dat de lidstaten het beginsel van non-refoulement en de verdragsverplichtingen voortkomende uit de Conventie van Genève en het EVRM nakomen. Het is in deze context dat in Verordening (EU) 2024/1351 de criteria en de mechanismen werden vastgelegd om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming. Dit betekent dat een verzoeker niet vrij een lidstaat kan kiezen en de persoonlijke appreciatie van een lidstaat of de wens om in een bepaalde lidstaat te kunnen blijven, op zich geen grond zijn voor de toepassing van de discretionaire clausule van artikel 35(1) van Verordening (EU) 2024/1351.

Het Hof van Justitie van de Europese Unie oordeelde in zijn uitspraak van 21.12.2011 in de gevoegde zaken C411/10 en C-493/10 dat niet kan worden uitgesloten dat de werking van het asielstelsel in een bepaalde lidstaat grote moeilijkheden ondervindt waardoor het risico bestaat dat verzoekers, na overdracht aan die lidstaat, in een situatie belanden die in strijd is met artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM) of artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (EU-Handvest). Volgens het Hof volgt daaruit niet dat elke schending van een grondrecht door de verantwoordelijke lidstaat gevolgen heeft voor de verplichtingen van de andere lidstaten betreffende het naleven en toepassen van Verordening (EG) nr. 343/2003. Het Hof oordeelde wel dat de andere lidstaten geen verzoekers mogen overdragen aan de verantwoordelijke lidstaat onder de bepalingen van Verordening (EG) nr. 343/2003 indien zij op de hoogte kunnen zijn van het feit dat fundamentele tekortkomingen met betrekking tot procedures inzake asiel en internationale bescherming en de onthaal- en opvangvoorzieningen voor verzoekers in die lidstaat aannemelijk maken dat de verzoeker door overdracht aan die lidstaat een risico loopt op een onmenselijke of vernederende behandeling. Elke lidstaat is dan ook gehouden te onderzoeken of een overdracht aan een andere lidstaat zou kunnen leiden tot een reëel risico op blootstelling aan omstandigheden die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Hieromtrent wijzen we erop dat het aan de betrokkene toekomt om op grond van concrete feiten en omstandigheden aannemelijk te maken dat hij als gevolg van een overdracht aan Frankrijk een reëel risico zou lopen op schending van zijn of haar grondrechten die neerkomt op een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het Handvest.

Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna EHRM) oordeelde dat een verwijdering door een lidstaat aan een andere lidstaat een probleem betreffende artikel 3 van het EVRM kan inhouden indien er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat men in de ontvangende lidstaat een reëel risico loopt te worden blootgesteld aan omstandigheden die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM.

Het EHRM stelde dat de te verwachten gevolgen van een verwijdering dienen te worden onderzocht rekening houdende met de algemene situatie in die lidstaat en met de omstandigheden die eigen zijn aan de situatie van de over te dragen persoon. Hieromtrent wensen we op te merken dat het EHRM tevens oordeelde dat de omstandigheden in het kader van de Dublinverordening in de ontvangende lidstaat een zeker niveau van hardheid moeten kennen om binnen het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM te vallen (Mohammed v. Oostenrijk, nr. 2283/12, 6 juni 2013).

Indien zou worden aangevoerd dat een overdracht van de betrokkene aan Frankrijk indirect refoulement impliceert, wijzen we erop dat Frankrijk de Conventie van Genève van 1951 ondertekende en partij is bij het EVRM. Er moet dan ook van worden uitgegaan dat Frankrijk het beginsel van non-refoulement alsmede de andere verdragsverplichtingen voortkomende uit de Conventie van Genève en het EVRM nakomt. Frankrijk onderwerpt verzoeken om internationale bescherming aan een individueel onderzoek en kent de vluchtelingenstatus of subsidiaire bescherming toe aan personen die voldoen aan de in de regelgeving voorziene voorwaarden. Er is geen enkele aanleiding om aan te nemen dat de Franse autoriteiten de gemeenschappelijke procedure voor internationale bescherming in de Unie en de normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, zoals die zijn vastgelegd in Verordening (EU) 2024/1347 en Verordening (EU) 2024/1348, niet zouden respecteren. Op basis van de verklaringen van de betrokkene en de elementen van het dossier zijn er volgens ons geen redenen om aan te nemen dat een door de betrokkene in Frankrijk ingediende verzoek niet op een objectieve en gedegen wijze aan de bovenvermelde standaarden werd of zou worden getoetst.

We erkennen dat zowel het EHRM als het Hof van Justitie intussen stelden dat het interstatelijk vertrouwensbeginsel weerlegbaar is, maar enkel wanneer de lidstaten niet onkundig kunnen zijn van het feit dat aan het systeem verbonden tekortkomingen inzake de procedure of de opvangvoorzieningen voor verzoekers in de verantwoordelijke lidstaat en die op feiten berusten, aannemelijk maken dat de betrokken

verzoeker om internationale bescherming een reëel risico loopt op een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 4 van het Handvest of artikel 3 van het EVRM in geval van overdracht aan de betrokken lidstaat.

Onze diensten verwijzen naar een recente bron betreffende de situatie van verzoekers om internationale bescherming in Frankrijk, namelijk het geactualiseerde rapport van het mede door de "European Council on Refugees and Exiles" (ECRE) gecoördineerde project "Asylum Information Database" (Laurent Delbos en Sébastien Charre, "Asylum Information Database – Country Report - : France – 2025 update", laatste update op 02.06.2026, <https://www.asylumineurope.org/reports/country/france>, verder "AIDA-rapport" genoemd; een kopie wordt toegevoegd aan het administratief dossier).

In het AIDA-rapport wordt gesteld dat de verzoeken van personen die in het kader van de Dublinverordening worden overgedragen aan Frankrijk op dezelfde manier worden behandeld als andere verzoeken om internationale bescherming (AIDA-rapport p. 78: "Applications of persons returned to France under the Dublin III Regulation are treated in the same way as any other asylum applications."). Het rapport omschrijft de situatie van aan Frankrijk overgedragen personen wel als ingewikkeld wat opvang en bijstand betreft. Het kaart aan dat aan Frankrijk overgedragen personen van de luchthaven van Parijs en Lyon zelf en met eigen middelen naar de voor hun verzoek verantwoordelijke prefectuur moeten en daarbij soms problemen ervaren om opvang te verkrijgen (AIDA-rapport p. 78). Hieromtrent merken we op dat de Franse instanties verzoeken de betrokkene over te dragen via de luchthaven van Paris-Charles-de-Gaulle. De betrokkene wordt gevraagd zich aan te bieden bij *préfecture de Police* (*Centre des demandeurs d'asile*). Hieruit besluiten we dat de betrokkene dan ook geen verre verplaatsing naar het verantwoordelijke departement dient te ondernemen.

Frankrijk kent verschillende soorten opvangstructuren: *Accommodation centres for all asylum seekers* (CADA), *Emergency accommodation for all asylum seekers* (HUDA) en *Reception and administrative situation examination centres* (CAES). Personen die via een Dublinprocedure worden overgedragen aan Frankrijk worden behandeld als 'gewone' verzoekers om internationale bescherming en kunnen aldus genieten van dezelfde opvangmogelijkheden met als enige uitzondering dat zij geen toegang hebben tot de CADA-centra (AIDA-rapport p. 130). Dit wil natuurlijk niet zeggen dat er geen problemen opduiken in het opvangsysteem van Frankrijk. Ondanks de toename van de opvangcapaciteit en de creatie van nieuwe soorten opvangcentra blijft het in sommige regio's moeilijk om iedere verzoeker om internationale bescherming van opvang te voorzien en belanden ook verzoekers die recht hebben op opvang soms op straat (AIDA-rapport p. 131).

We betwisten niet dat het geactualiseerde AIDA-rapport kritische bemerkingen plaatst bij onder meer de capaciteit van en de toegang tot de Franse opvangstructuren. We zijn echter van oordeel dat het geen aanleiding biedt te besluiten dat personen – die onder de bepalingen van Verordening (EU) nr. 604/2013 aan Frankrijk worden overgedragen – systematisch geen toegang krijgen tot de procedure tot het bekomen van internationale bescherming en de opvangstructuren, of dat Frankrijk algeheel in gebreke blijft in het opvang bieden aan verzoekers van internationale bescherming en geen inspanningen levert om de opvangcapaciteit te vergroten. Het wijzen op het feit dat in Frankrijk, net zoals in andere lidstaten, problemen kunnen voorkomen betreffende de behandeling van verzoeken om internationale bescherming en de opvang en begeleiding van verzoekers betekent niet dat dient te worden besloten dat de procedures voor het verwerven van internationale bescherming en onthaal- en opvangvoorzieningen in Frankrijk dermate structurele tekortkomingen vertonen dat personen die in het kader van Verordening (EU) nr. 604/2013 aan Frankrijk worden overgedragen per definitie in een situatie belanden die kan worden gelijkgesteld met een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

Het AIDA-rapport vermeldt dat verzoekers aan het werk kunnen gaan 6 maanden nadat hun verzoek werd ingediend. Het rapport stelt dat er obstakels zijn die de toegang tot de arbeidsmarkt bemoeilijken. Een obstakel is de omslachtige procedure voor het krijgen van een werkvergunning, die moet worden verworven voor een persoon aan het werk kan. Indien een persoon een beroepsopleiding wilt volgen is deze ook onderworpen aan de afgifte van een werkvergunning (AIDA-rapport p. 137 – 138). Onderwijs wordt in Frankrijk georganiseerd voor alle kinderen tot 16 jaar. Kinderen van verzoekers en verzoekers die zelf nog minderjarig zijn hebben dus recht op onderwijs en zijn eigenlijk verplicht tot het volgen van onderwijs. Voor volwassenen wordt er niet standaard voorzien in onderwijs of beroepsopleiding (AIDA-rapport p. 138 – 139). Het dient te worden benadrukt dat het loutere feit dat de betrokkene zou worden teruggestuurd naar een land waar zijn economische en sociale mogelijkheden minder gunstig zouden zijn dan deze in België op zich niet voldoende is om een schending van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest aannemelijk te maken. Tevens kan artikel 3 van het EVRM niet zo worden geïnterpreteerd dat het de verdragsluitende lidstaten ertoe zou verplichten om eenieder die zich op hun grondgebied bevindt te voorzien van huisvesting, of om asielzoekers de financiële middelen te verstrekken om hen een bepaalde levensstandaard te garanderen. De vaststelling dat de materiële en sociale levensomstandigheden er aanzienlijk op achteruit

gaan bij de tenuitvoerlegging van de verwijderingsmaatregel is op zich dus niet voldoende om een schending van artikel 3 van het EVRM aan te tonen.

Het AIDA-rapport maakt melding van het feit dat beslissingen omtrent asielaanvragen in principe binnen de 6 maanden na de asielaanvraag worden genomen in Frankrijk. Maar het rapport maakt ook melding van het feit dat deze limiet uitgebreid kan worden met 9 en maximum 12 maanden. Indien er binnen de 6 maanden geen beslissing kan worden genomen, dienen de asielinstanties de betrokkene minstens 15 dagen voor het vervallen van de deadline hierover te informeren. Er zijn echter geen consequenties verbonden aan het niet volgen van de tijdslimieten (AIDA-rapport p. 52). Verder merken we ook op dat het zeker niet te ontkennen valt dat de grote instroom van vluchtelingen de lidstaten, waaronder ook Frankrijk, voor zeer grote uitdagingen plaatst inzake opvang en behandeling, waardoor het feit dat de asielprocedure voor betrokkene in Frankrijk een langere tijdsduur kende geen schending betekent van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

We benadrukken dat indien de betrokkene van oordeel was dat hij onheus werd behandeld door de Franse instanties, een klacht kon indienen bij de bevoegde instanties. Uit de verklaringen van de betrokkene en de elementen van het dossier blijkt geenszins dat de betrokkene in de onmogelijkheid verkeerde verhaal te halen bij de bevoegde instanties. Daarnaast wijzen we er op dat voor zover een verzoeker om internationale bescherming van mening mocht zijn dat een door de Franse instanties genomen beslissing in strijd is met artikel 3 van het EVRM, het non-refoulementbeginsel of andere verdragsverplichtingen hij dit kan aanklagen bij de bevoegde instanties of het EHRM. Zo kent Frankrijk onafhankelijke beroepsinstanties.

De betrokkene verklaarde dat hij in de andere landen geen opvang kreeg. Met betrekking tot behandeling en opvang verklaarde hij dat ze hem in Frankrijk hebben geweigerd en hij dus niet terug kan. Verder stelde hij opvang nodig te hebben omdat hij ziek is.

Betreffende de verklaringen van de betrokkene dat hij in Frankrijk geen opvang kreeg, maar dat wel nodig heeft omdat hij ziek is, betwisten we niet dat het AIDA-rapport kritische bemerkingen plaatst bij de Franse opvangvoorzieningen, maar zijn van oordeel dat niet kan worden vastgesteld dat de betrokkene als gevolg van de overdracht aan Frankrijk een reëel risico zou lopen op schending van zijn of haar grondrechten die neerkomt op onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van artikel 4 van het Handvest, als vermeld in artikel 16(3) van Verordening (EU) 2024/1351, en dat personen die in het kader van Verordening (EU) 2024/1351 aan Frankrijk worden overgedragen per definitie in een situatie belanden die kan worden gelijkgesteld met een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EUHandvest.

Verder merken we op dat de betrokkene aanhaalde dat hij een negatieve beslissing kreeg op zijn verzoek om internationale bescherming. Artikel 1 van Richtlijn 2024/1346 stelt dat de richtlijn voorziet in normen voor de opvang in de lidstaten van verzoekers om internationale bescherming. In artikel 2, punt 2, wordt een verzoeker als volgt gedefinieerd: “een onderdaan van een derde land of een staatloze die een verzoek om internationale bescherming heeft ingediend waarover nog geen definitieve beslissing is genomen”. De richtlijn verplicht de lidstaten er niet toe opvang te verlenen aan verzoekers wiens verzoek definitief werd afgewezen. We benadrukken verder dat in Frankrijk net als in België het algemene principe geldt dat materiële opvang kan worden stopgezet als het verblijfsrecht eindigde, te weten als er een bevel om het grondgebied te verlaten werd afgeleverd, de uitvoeringstermijn van dit bevel is verstreken en geen schorsend beroep meer mogelijk is.

Betreffende de verklaringen van de betrokkene dat ze hem in Frankrijk hebben geweigerd, de gegrondheid van de vrees voor vervolging of de nood aan subsidiaire bescherming zouden reeds door de Franse instanties zijn onderzocht en niet gegrond zijn bevonden. We benadrukken dat het afwijzen van een verzoek om internationale bescherming, het vervolgens opdragen terug te keren naar het land van herkomst en het nemen van maatregelen met het oog op verwijdering onlosmakelijk deel uitmaken van een asiel- en immigratiebeleid en op zich geen onmenselijke of vernederende behandeling inhouden in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EUHandvest. Het enkele feit dat een voorafgaand verzoek om internationale bescherming door een andere lidstaat zou zijn afgewezen, noopt geenszins tot de toepassing van de discretionaire clausule, en toont evenmin aan dat de Franse autoriteiten de normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten en de gemeenschappelijke procedure voor internationale bescherming, zoals vastgelegd in Verordening (EU) 2024/1347 en Verordening (EU) 2024/1348, niet afdoende zouden respecteren. De betrokkene dient klachten betreffende de procedure tot het bekomen van internationale bescherming in te dienen bij de daartoe bevoegde Franse instanties en zo nodig bij het EHRM. Er is hierbij geen taak weggelegd voor de Belgische instanties en een in België ingediend verzoek om internationale bescherming vormt geen rechtsmiddel tegen de afwijzing van een voorafgaand in Frankrijk ingediend verzoek.

Met betrekking tot zijn gezondheidstoestand verklaarde de betrokkene bij zijn aanmelding dat hij een breuk had in zijn linkerbeen. Hij stelde verder dat hij zich met grote moeite en met krukken kan voortbewegen omdat hij spataderen in zijn benen heeft. Tijdens het gehoor stelde hij dat hij last heeft van spataders of varices. Hij stelde een onderzoek te hebben en een operatie nodig te hebben. Er werd door de betrokkene een medisch documenten voorgelegd. Het gat [sic] om een verslag dd. 04.06.2026 van een onderzoek van de slagaders en aders in de ledematen. Het voorgelegde medische document geeft geen aanleiding te besluiten dat redenen betreffende de gezondheidssituatie van de betrokkene een overdracht aan Frankrijk zouden verhinderen of dat redenen van gezondheid bij overdracht zouden leiden tot een risico op blootstelling aan omstandigheden die een schending zouden vormen van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Er werden in het administratief dossier van de betrokkene geen concrete elementen aangebracht die aanleiding geven te besluiten dat redenen betreffende de gezondheidstoestand van de betrokkene een overdracht aan Frankrijk verhinderen of dat de betrokkene door overdracht aan de verantwoordelijke lidstaat vanwege redenen van gezondheid een reëel risico loopt op blootstelling aan omstandigheden die een schending vormen van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Verder zijn er ook geen aanwijzingen dat de betrokkene in zijn hoedanigheid van verzoeker om internationale bescherming in Frankrijk niet de nodige bijstand en zorgen zal kunnen verkrijgen indien nodig en zijn we van oordeel dat de kwaliteit van de medische voorzieningen in Frankrijk van een vergelijkbaar niveau moeten worden geacht als deze in België.

Het AIDA-rapport over Frankrijk meldt dat asielzoekers toegang hebben tot de Franse gezondheidszorg via de universele ziekteverzekering (PUMA). Ook personen wiens verzoek werd afgewezen behouden hun recht op medische zorg tot 6 maanden na afwijzing. De moeilijkheden en wachttijden binnen de gezondheidszorg variëren in verschillende Franse steden. Sinds 2019 werd er echter een wachtperiode ingesteld voor verzoekers, sinds 2020 moet een verzoeker tenminste 3 maanden in Frankrijk verblijven alvorens hij of zij toegang krijgt tot de Franse gezondheidszorg. Dit betekent dat de gezondheidszorg in Frankrijk sinds 2020 minder toegankelijk is voor verzoekers die hierdoor vaak langer wachten om een dokter te consulteren, daarnaast maakt dit het moeilijker om snel bepaalde kwetsbaarheden te kunnen identificeren. De Franse wetgeving heeft geen specifieke voorzieningen voor psychologische hulp voor verzoekers. In theorie kunnen verzoekers via het PUMA-systeem genieten van psychiatrische of psychologische begeleiding maar ze worden vaak geweigerd door zorgverstrekkers omwille van de bestaande taalbarrières. Slachtoffers van marteling en getraumatiseerde verzoekers kunnen ook via bepaalde NGO's begeleiding krijgen, maar deze begeleiding is slechts op een beperkt aantal plaatsen beschikbaar (AIDA-rapport p. 140 – 141). De auteurs maken melding van factoren die een vlotte en adequate toegang tot gezondheidszorg kunnen belemmeren, maar dit leidt geenszins tot de conclusie dat de toegang tot gezondheidszorg voor verzoekers om internationale bescherming dermate problematisch is dat een overdracht aan Frankrijk een risico op onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest tot gevolg dreigt te hebben.

Artikel 50 van Verordening (EU) 2024/1351 bepaalt dat de overdragende lidstaat, enkel om ervoor te zorgen dat de adequate medische verzorging of behandeling gegeven wordt aan met name kwetsbare personen, de verantwoordelijke lidstaat informatie verstrekt over eventuele bijzondere behoeften van de over te dragen persoon, die in specifieke gevallen ook informatie over de fysieke of mentale gezondheidstoestand van die persoon kan omvatten. Die informatie wordt doorgegeven in een gemeenschappelijke gezondheidsverklaring met de nodige bijgevoegde stukken. De verantwoordelijke lidstaat zorgt ervoor dat goed in die bijzondere behoeften wordt voorzien, met name als het gaat om essentiële medische zorg. Het doel is dat na overdracht meteen de adequate medische verzorging of behandeling kan worden gegeven. Ook in dit geval kan de nodige informatie betreffende bijzondere behoeften door middel van de gemeenschappelijke gezondheidsverklaring aan de verantwoordelijke lidstaat worden overgemaakt. De betrokkene maakt niet aannemelijk dat de verantwoordelijke lidstaat, die door middel van de gemeenschappelijke gezondheidsverklaring in kennis kan worden gesteld van bijzondere behoeften, er niet voor zal zorgen dat in die bijzondere behoeften zal worden voorzien. Verder verwijzen we in dit verband ook naar rechtspraak van het EHRM waarin wordt bevestigd dat de overdracht van volwassen alleenstaande verzoekers, ongeacht of ze mannelijk dan wel vrouwelijk zijn, met inbegrip van verzoekers die medische behandeling nodig hebben maar niet kritisch ziek zijn, geen aanleiding geeft tot een schending van artikel 3 van het EVRM (EHRM 4 oktober 2016, nr. 30474/14, Ali e.a. v. Zwitserland en Italië).

Voorts merken we op dat in het arrest van het Hof van Justitie in de zaak PPU C.K. v. Slovenië (C-578-16, 16.02.2017) wordt gesteld dat niet kan worden uitgesloten dat de overdracht van een asielzoeker met een bijzonder slechte gezondheidstoestand voor de betrokkene een reëel risico op een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 4 van het Handvest kan inhouden, ongeacht de kwaliteit van de opvang en de zorg die aanwezig zijn in de lidstaat die verantwoordelijk is voor de behandeling van zijn verzoek. We wensen echter te benadrukken dat dit arrest ook duidelijk vermeldt dat er sprake moet zijn van een reëel en bewezen risico op een aanzienlijke en onomkeerbare achteruitgang van de gezondheidstoestand van de betrokken asielzoeker bij overdracht en dat de autoriteiten van de betrokken

lidstaat moeten nagaan of de gezondheidstoestand van de betrokken persoon passend en voldoende kan worden beschermd door de in de Dublin III-verordening bedoelde voorzorgsmaatregelen te treffen. We merken op dat er in dit geval geen sprake kan zijn van een onomkeerbare achteruitgang van de gezondheidstoestand bij overdracht aan Frankrijk en dat middels de gemeenschappelijke gezondheidsverklaring kan worden voorzien in de nodige maatregelen met betrekking tot de bijzondere behoeften.

Gelet op het voorgaande kan niet worden besloten dat de verzoeker als gevolg van de overdracht aan die lidstaat een reëel risico zou lopen op schending van zijn of haar grondrechten die neerkomt op onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van artikel 4 van het Handvest of artikel 3 van het EVRM.

Gelet op het voorgaande wordt besloten dat er geen grond is voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming door de Belgische instanties met toepassing van artikel 35(1) van Verordening (EU) 2024/1351.

De betrokkene is niet in het bezit van de in artikel 2 van de wet van 15.12.1980 bedoelde binnenkomstdocumenten.”

2. Betreffende de urgente procedure

Artikel 5.11 van de RvV-wet bepaalt dat de bepalingen van deze wet van toepassing zijn op alle beroepen die bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) worden ingediend vanaf de dag van de inwerkingtreding van deze wet, behoudens afwijkende regelingen zoals voorzien in Titel 2 “Toepassingsgebied, overgangsbepalingen en inwerkingtreding”. Er is in casu geen afwijkende regeling voorzien in Titel 2.

Op grond van artikel 2.28, §1, eerste lid, 4° van de RvV-wet wordt het beroep behandeld in de urgente procedure.

3. Onderzoek van het beroep

Verzoeker voert de schending aan van artikel 4 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie (hierna: het Handvest). Na een theoretische toelichting bij artikel 4 van het Handvest en artikel 3 van het EVRM, wijst verzoeker erop dat wat betreft zijn persoonlijk profiel hij te kennen heeft gegeven dat hij niet kan terugkeren naar Frankrijk omwille van de redenen die ook in de bestreden beslissing zijn vermeld. Hij wees erop dat hij in andere landen geen opvang kreeg en dat men zijn verzoek om internationale bescherming (hierna: VIB) had geweigerd. Hij legde ook uit opvang nodig te hebben omdat hij ziek is, meer bepaald heeft hij last van spataders of varices. Verzoeker dreigt in geval van overdracht onvrijwillig terecht te komen in een situatie van extreme materiële deprivatie door toedoen van de Franse overheid. Vervolgens citeert verzoeker uit het AIDA-rapport (update juni 2026) waaruit volgens hem blijkt dat Dublinterugkeerders een reëel risico hebben op dakloosheid. In zijn geval acht hij dat risico nog groter gezien hij in het verleden al dakloos is geweest in Frankrijk en hij bij terugkeer een meervoudige asielzoeker zal zijn. Hij citeert daarbij het AIDA-rapport waarin wordt gesteld dat opvang kan worden ontzegd in de volgende gevallen, onder meer bij volgende verzoeken. Het feit dat verzoeker kwetsbaar is, is volgens hem ook geen garantie op opvang, nu ook zieken, vrouwen en kinderen dakloos zijn. De gemachtigde betwist deze problemen in de bestreden beslissing niet, maar stelt dat verzoeker een klacht kan indienen tegen de Franse overheid indien hij zich onheus behandeld zou voelen. Maar volgens verzoeker beschikken verzoekers niet over een daadwerkelijk rechtsmiddel om hun rechten te doen gelden, waarna hij citeert uit het AIDA-rapport. Volgens verzoeker wordt de ernst van de problemen door de gemachtigde geminimaliseerd en zouden die problemen niet structureel zijn.

In een volgend onderdeel stipt verzoeker aan dat uit het arrest Tarakhel van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: het EHRM) blijkt dat ook bij afwezigheid van structurele tekortkomingen er toch voldoende garanties moeten worden verkregen van zodra er een risico bestaat dat een kwetsbare persoon niet zal opgevangen worden in adequate en passende omstandigheden, waarbij de garanties individueel en specifiek moeten zijn. Hij citeert vervolgens uit het arrest Tarakhel en stipt aan dat de gemachtigde geen individuele garanties heeft verkregen dat verzoeker daadwerkelijk onder passende omstandigheden zal worden opgevangen en daadwerkelijk toegang zal hebben tot de noodzakelijke medische zorg bij overdracht naar Frankrijk. Verzoeker voert aan een verhoogde kwetsbaarheid te hebben nu hij medische stukken heeft overgemaakt aan de gemachtigde waaruit blijkt dat hij pijn heeft aan zijn been, lijdt aan oedeem en gehospitaliseerd werd wegens risico op een diep-veneuze trombose. Hij erkent evenwel dat de echografie geruststellend was. In geval van overdracht voert hij aan dat hij gedurende een periode van

drie maanden, en soms langer, geen toegang zal hebben tot medische zorgen, waarna hij citeert uit het AIDA-rapport en uit informatie van 'la Cimade' en 'Info Migrants'. Nu verzoeker geen toegang zal hebben tot de vereiste medische zorg gedurende een periode van minstens drie maanden, is de bestreden beslissing kennelijk in strijd met artikel 4 van het Handvest.

Beoordeling

Artikel 3 van het EVRM bepaalt dat "*Niemand mag worden onderworpen aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen.*" Deze bepaling bekrachtigt een van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen folteringen en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en het gedrag van de verzoekende partij (vaste rechtspraak: zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 218). Artikel 4 van het Handvest heeft dezelfde inhoud en moet dan ook conform artikel 52, 3 van het Handvest dezelfde inhoud en reikwijdte als artikel 3 van het EVRM worden toegekend.

Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna verkort het EHRM) heeft reeds geoordeeld dat de verwijdering of overdracht door een lidstaat een probleem ten aanzien van artikel 3 van het EVRM kan opleveren en dus een verdragsluitende Staat verantwoordelijk kan stellen, wanneer er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij in het land van bestemming een reëel gevaar loopt om te worden onderworpen aan behandelingen die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM. In deze omstandigheden houdt artikel 3 van het EVRM de verplichting in de persoon in kwestie niet naar dat land te verwijderen (zie vaste rechtspraak EHRM 11 oktober 2011, 46390/10, 'Auad / Bulgarije', § 96).

Hierbij moet benadrukt worden dat ook in het kader van het EVRM het wederzijds vertrouwensbeginsel niet onweerlegbaar is waarop het systeem van de Dublinverordening is gebaseerd dat de voor overdracht aangezochte lidstaat de fundamentele rechten neergelegd in het EVRM zal eerbiedigen (EHRM 21 januari 2011, 30696/09, 'MSS / België en Griekenland' en EHRM 4 november 2014, 29217/12, 'Tarakhel / Zwitserland', par. 103). Dit vermoeden wordt volgens het EHRM weerlegd wanneer, zoals de vaste rechtspraak luidt, er zwaarwegende gronden worden aangetoond die aannemelijk maken dat de betrokken verzoeker van internationale bescherming bij verwijdering of overdracht een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan foltering of onmenselijke behandeling (EHRM 4 november 2014, 29217/12, 'Tarakhel / Zwitserland', par. 104). Ook het Hof van Justitie onderschrijft het belang van het wederzijds vertrouwensbeginsel, maar heeft ook benadrukt dat de overdracht van verzoekers van internationale bescherming in het kader van het Dublinsysteem in bepaalde omstandigheden onverenigbaar kan zijn met het verbod van artikel 4 van het Handvest.

Het Hof van Justitie heeft geoordeeld dat een verzoeker van internationale bescherming een ernstig risico op onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van dat artikel zou lopen in het geval van overdracht aan een lidstaat waarvan ernstig moet worden gevreesd dat het systeem van de asielprocedure en de opvangvoorzieningen voor verzoekers van internationale bescherming er tekortschieten. Op grond van het in dat artikel neergelegde verbod mogen de lidstaten dus geen overdracht aan een lidstaat verrichten wanneer zij niet onkundig kunnen zijn van het bestaan van dergelijke tekortkomingen in die lidstaat (HvJ 21 december 2011, gevoegde zaken C411/10 en 493/10).

Om te beoordelen of verzoeker een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling, dienen de voorzienbare gevolgen van een terugkeer of overdracht van verzoeker naar de verantwoordelijke lidstaat te worden onderzocht, rekening houdend met de algemene situatie in dat land en met de omstandigheden die eigen zijn aan zijn geval (zie EHRM 11 oktober 2011, 46390/10, 'Auad / Bulgarije', par. 99 (c)).

Wat de algemene situatie betreft, heeft het Hof van Justitie in Grote kamer in het arrest Jawo van 19 maart 2019 gesteld dat het Unierecht aldus moet worden uitgelegd dat het van toepassing is op de vraag of artikel 4 van het Handvest eraan in de weg staat dat een persoon die om internationale bescherming verzoekt, wordt overgedragen aan de lidstaat die normaliter verantwoordelijk is voor de behandeling van diens verzoek om internationale bescherming wanneer de verzoeker, [in geval van toekenning van een dergelijke bescherming door die lidstaat], een ernstig risico zou lopen op onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van voornoemd artikel 4, gelet op de alsdan te verwachten levensomstandigheden waarmee hij als persoon die internationale bescherming heeft verkregen in die lidstaat zou worden geconfronteerd. Artikel 4 van het Handvest van de grondrechten moet aldus worden uitgelegd dat het niet in de weg staat aan een dergelijke overdracht van de persoon die om internationale bescherming verzoekt, tenzij de rechterlijke instantie waarbij een beroep tegen het overdrachtsbesluit wordt ingesteld, op basis van objectieve, betrouwbare, nauwkeurige en naar behoren bijgewerkte gegevens en afgemeten aan het beschermingscriterium van de door het Unierecht gewaarborgde grondrechten, vaststelt dat dit risico voor die

verzoeker daadwerkelijk bestaat aangezien hij in geval van overdracht, buiten zijn wil en persoonlijke keuzes om, in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie kan terechtkomen.

Wat het onderzoek naar de persoonlijke situatie betreft, oordeelde het Hof van Justitie in een arrest van 16 februari 2017 dat zelfs indien niet ernstig hoeft te worden gevreesd voor systeemfouten in de lidstaat die verantwoordelijk is voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming, een verzoeker van internationale bescherming slechts kan worden overgedragen in het kader van de Dublin III -verordening in omstandigheden waarin het uitgesloten is dat die overdracht een reëel risico inhoudt dat de betrokkene wordt onderworpen aan onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van artikel 4 van het Handvest. Dit vereist volgens het Hof een onderzoek naar individuele elementen die een overdracht in de weg staan (HvJ 16 februari 2017, C.K. e.a. / Slovenië, C-578/16 PPU).

In casu voert verzoeker aan dat hij het reëel risico loopt om terecht te komen in een situatie van extreme materiële deprivatie op vlak van opvang en wijst hij op zijn persoonlijke kwetsbaarheid door de problemen aan zijn been.

De Raad stelt vast dat de gemachtigde inderdaad niet ontkent dat er in het geactualiseerde AIDA-rapport kritische bemerkingen worden gemaakt bij onder meer de capaciteit van en de toegang tot de Franse opvangstructuren. Hij wijst er echter ook op dat verzoeker verklaarde dat hij een negatieve beslissing heeft gekregen in Frankrijk volgend op zijn VIB. De gemachtigde motiveert dat artikel 1 van Richtlijn 2024/1346 [van het Europees Parlement en de Raad van 14 mei 2024 tot vaststelling van normen voor de opvang van verzoekers om internationale bescherming (herschikking)] (hierna: de Opvangrichtlijn) in normen voorziet voor opvang in de lidstaten van verzoekers om internationale bescherming en dat in artikel 2, punt 2 een 'verzoeker' wordt gedefinieerd als een onderdaan van een derde land of een staatloze die een VIB heeft ingediend waarover nog geen definitieve beslissing is genomen. De richtlijn verplicht de lidstaten er niet toe opvang te verlenen aan verzoekers wiens verzoek definitief werd afgewezen. De Raad stelt vast dat die verklaring van verzoeker inderdaad steun vindt in het Dublingehoor, dat zich in het administratief dossier bevindt. Verzoeker verklaarde zelfs niet enkel in Frankrijk, maar ook reeds in Duitsland, Luxemburg en Zwitserland afgewezen beschermingsverzoeken te hebben. Onder voorbehoud dat verzoeker een effectief rechtsmiddel kon aanwenden, komt het verzoeker in principe dan ook toe terug te keren naar Georgië, tenzij hij een andere verblijfsprocedure met succes kan aanwenden. Zoals de gemachtigde motiveert, verplicht de Opvangrichtlijn inderdaad enkel opvang te bieden aan verzoekers die nog geen definitieve beslissing volgend op hun VIB hebben gehad. Verzoeker gaat in het verzoekschrift niet in op dit motief, zodat het overeind blijft.

Verzoeker wijst er wel op dat Frankrijk in geval van volgende verzoeken volgens het AIDA-rapport opvang kan weigeren. Dit vindt inderdaad steun in het AIDA-rapport. Echter volgens artikel 23 van de Opvangrichtlijn is het de lidstaten ook toegestaan om, indien het naar behoren gerechtvaardigd en evenredig is, de materiële opvangvoorziening te beperken of in te trekken in geval van een volgend verzoek, indien verzoeker dat na overdracht aan Frankrijk zou willen indienen indien hij nieuwe elementen heeft om zijn beschermingsverzoek te onderbouwen.

In de voorgelegde situatie kan de Raad bijgevolg ook niet volgen dat de gemachtigde, op grond van het Tarakhel-arrest van het EHRM individuele garanties had moeten vragen voor verzoeker.

Op vlak van de algemene opvangsituatie kan de Raad dus in het geval van verzoeker, die zelf verklaart een afgewezen beschermingsverzoek te hebben, geen schending aannemen van artikel 4 van het Handvest of artikel 3 van het EVRM.

Wat betreft de persoonlijke situatie heeft verzoeker inderdaad in zijn Dublingehoor gewezen op zijn spataders, haalde hij aan geen medische documenten te hebben, maar wel een operatie nodig te hebben. Nadien heeft verzoeker wel een medisch attest aan de gemachtigde overgemaakt, waarover de gemachtigde ook als volgt heeft gemotiveerd:

"Met betrekking tot zijn gezondheidstoestand verklaarde de betrokkene bij zijn aanmelding dat hij een breuk had in zijn linkerbeen. Hij stelde verder dat hij zich met grote moeite en met krukken kan voortbewegen omdat hij spataders in zijn benen heeft. Tijdens het gehoor stelde hij dat hij last heeft van spataders of varices. Hij stelde een onderzoek te hebben en een operatie nodig te hebben. Er werd door de betrokkene een medisch document voorgelegd. Het gat [sic] om een verslag dd. 04.06.2026 van een onderzoek van de slagaders en aders in de ledematen. Het voorgelegde medische document geeft geen aanleiding te besluiten dat redenen betreffende de gezondheidssituatie van de betrokkene een overdracht aan Frankrijk zouden verhinderen of dat redenen van gezondheid bij overdracht zouden leiden tot een risico op blootstelling aan omstandigheden die een schending zouden vormen van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Er werden in het administratief dossier van de betrokkene geen concrete elementen aangebracht die aanleiding geven te besluiten dat redenen betreffende de gezondheidstoestand van de

betrokkene een overdracht aan Frankrijk verhinderen of dat de betrokkene door overdracht aan de verantwoordelijke lidstaat vanwege redenen van gezondheid een reëel risico loopt op blootstelling aan omstandigheden die een schending vormen van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Verder zijn er ook geen aanwijzingen dat de betrokkene in zijn hoedanigheid van verzoeker om internationale bescherming in Frankrijk niet de nodige bijstand en zorgen zal kunnen verkrijgen indien nodig en zijn we van oordeel dat de kwaliteit van de medische voorzieningen in Frankrijk van een vergelijkbaar niveau moeten worden geacht als deze in België.

Het AIDA-rapport over Frankrijk meldt dat asielzoekers toegang hebben tot de Franse gezondheidszorg via de universele ziekteverzekering (PUMA). Ook personen wiens verzoek werd afgewezen behouden hun recht op medische zorg tot 6 maanden na afwijzing. De moeilijkheden en wachttijden binnen de gezondheidszorg variëren in verschillende Franse steden. Sinds 2019 werd er echter een wachtperiode ingesteld voor verzoekers, sinds 2020 moet een verzoeker tenminste 3 maanden in Frankrijk verblijven alvorens hij of zij toegang krijgt tot de Franse gezondheidszorg. Dit betekent dat de gezondheidszorg in Frankrijk sinds 2020 minder toegankelijk is voor verzoekers die hierdoor vaak langer wachten om een dokter te consulteren, daarnaast maakt dit het moeilijker om snel bepaalde kwetsbaarheden te kunnen identificeren. De Franse wetgeving heeft geen specifieke voorzieningen voor psychologische hulp voor verzoekers. In theorie kunnen verzoekers via het PUMA-systeem genieten van psychiatrische of psychologische begeleiding maar ze worden vaak geweigerd door zorgverstrekkers omwille van de bestaande taalbarrières. Slachtoffers van marteling en getraumatiseerde verzoekers kunnen ook via bepaalde NGO's begeleiding krijgen, maar deze begeleiding is slechts op een beperkt aantal plaatsen beschikbaar (AIDA-rapport p. 140 – 141). De auteurs maken melding van factoren die een vlotte en adequate toegang tot gezondheidszorg kunnen belemmeren, maar dit leidt geenszins tot de conclusie dat de toegang tot gezondheidszorg voor verzoekers om internationale bescherming dermate problematisch is dat een overdracht aan Frankrijk een risico op onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest tot gevolg dreigt te hebben.”

En:

“Voorts merken we op dat in het arrest van het Hof van Justitie in de zaak PPU C.K. v. Slovenië (C-578-16, 16.02.2017) wordt gesteld dat niet kan worden uitgesloten dat de overdracht van een asielzoeker met een bijzonder slechte gezondheidstoestand voor de betrokkene een reëel risico op een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 4 van het Handvest kan inhouden, ongeacht de kwaliteit van de opvang en de zorg die aanwezig zijn in de lidstaat die verantwoordelijk is voor de behandeling van zijn verzoek. We wensen echter te benadrukken dat dit arrest ook duidelijk vermeldt dat er sprake moet zijn van een reëel en bewezen risico op een aanzienlijke en onomkeerbare achteruitgang van de gezondheidstoestand van de betrokken asielzoeker bij overdracht en dat de autoriteiten van de betrokken lidstaat moeten nagaan of de gezondheidstoestand van de betrokken persoon passend en voldoende kan worden beschermd door de in de Dublin III-verordening bedoelde voorzorgsmaatregelen te treffen. We merken op dat er in dit geval geen sprake kan zijn van een onomkeerbare achteruitgang van de gezondheidstoestand bij overdracht aan Frankrijk en dat middels de gemeenschappelijke gezondheidsverklaring kan worden voorzien in de nodige maatregelen met betrekking tot de bijzondere behoeften.”

De Raad stelt vast dat de gemachtigde het voorgelegde medisch attest heeft onderzocht maar tot de conclusie is gekomen dat het geen aanleiding geeft tot het besluit dat er redenen zijn om aan te nemen dat een overdracht aan Frankrijk kan leiden tot een risico op blootstelling aan een schending van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het Handvest. Hij motiveert enerzijds dat ook afgewezen asielzoekers nog het recht behouden op medisch zorg tot 6 maanden na afwijzing en dat volgens het relevant arrest van het Hof van Justitie, CK tegen Slovenië in bepaalde gevallen een overdracht om medische redenen een risico kan inhouden op een schending van artikel 4 van het Handvest, maar dat er dan sprake moet zijn van een aanzienlijke en onomkeerbare achteruitgang van de gezondheidstoestand van de betrokken asielzoeker. De Raad volgt de gemachtigde dat een dergelijke achteruitgang in casu niet is aannemelijk gemaakt. Verzoeker wijst in het verzoekschrift weliswaar op oedeem en pijn aan het been, maar erkent zelf dat de echografie aangaande het risico op een diep-veneuze trombose geruststellend was.

Zoals verzoeker terecht aanstipt, maar de gemachtigde erkent dit in de bestreden beslissing, bestaat het risico dat verzoeker na overdracht gedurende een periode van drie maanden geen toegang zal hebben tot reguliere medische verzorging. Het citaat dat verzoeker evenwel vervolgens aanhaalt, stelt wel dat gedurende die eerste drie maanden verzoekers wel toegang hebben tot dekking voor spoedeisende en levensnoodzakelijke zorg. Bijgevolg, mocht de situatie van verzoeker alsnog verslechteren en hij zou wel in een situatie terecht komen van een reëel risico op een aanzienlijke achteruitgang van zijn gezondheidstoestand, dermate dat het spoedeisend en levensnoodzakelijk wordt, zou hij wel toegang hebben tot deze noodzakelijke gezondheidszorg, ook in de eerste maanden. Ook wat betreft de wachttijd,

waarnaar verzoeker verwijst, die in bepaalde gevallen ook langer dan drie maanden kan zijn, blijkt uit het citaat dat verzoeker weergeeft, dat vrijwilligersorganisaties tussenkomen.

Bijgevolg neemt de Raad ook niet aan dat op grond van de gezondheidssituatie van verzoeker moet aangenomen worden dat een overdracht naar Frankrijk een reëel risico op een schending van artikel 4 van het Handvest inhoudt.

Het enig middel is ongegrond.

Ten overvloede wijst de Raad erop dat blijkens de verklaringen van verzoeker tijdens zijn Dublingehoor (*"Ik werd geweigerd, ik moest terugkeren naar mijn land, ik moest terug maar ik kan niet terug wegens mijn gezondheidsproblemen"*, Dublingehoor p. 14) verzoeker veeleer verblijf wenst om medisch redenen, in plaats van om redenen bedoeld in het Vluchtelingenverdrag of de subsidiaire bescherming. Hij dient daar dan ook de gepaste procedure voor aan te wenden.

4. Korte debatten

Verzoeker heeft geen gegrond middel aangevoerd dat leidt tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. De vordering tot schorsing wordt, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken op eenentwintig juli tweeduizend zesentwintig door:

A. MAES, wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

A. DECUYPER, toegevoegd griffier.

De griffier, De voorzitter,

A. DECUYPER

A. MAES